

H a k a n E r g ü l

Tezgâh

Zamanın debisinin düştüğü, tüm yapılacaklardan azat edildiğine inandığı bir günün sabahında Hinote. Sabah, diri. Güneşin kaşındırdığı omuzlarında geziniyor şimdi, bırakın biraz daha gezinsin. Esnemeli, sabırlı bir sabah bu. Hevesini alıp okyanus kıyılarına taşımaya yetmese de, o kıyıların limonlu güneşini aratmayacak kıvamda, ekşimtirak, sulu. Uğurlu bir gün doğumu ertesi.

Pencereye çeviriyor başını, kirpikleri usulca aralanıyor. Dokunduğu ne varsa terleten güneşi görüyor önce, dudakları geriliyor. Gözlerini sımsıkı yummak geçiyor aklından. Kulak arkası bir tembelliğe yenilmek. Bir ömür tutsağı olmak aylaklığın.

Sırası mı? Gecikti bile Hinote. Hemen gömüldüğü sofadan fırlaması, yüzünü köpük içinde bırakıp, sonra o köpüğü bir jiletle kazınması, cüzdanını ararken üzümlü ekmeklerden tıkmaması, yıkanmayı unutmuş gibi yapıp evden fırlaması gerekiyor. Mevsimlik metro kartıyla beyzbol şapkasını unutmadan elbette. Ama kımıldamıyor. Orada, pencerenin yamacındaki sofaya kurulmuş, ona bakıyor... kamaşan gözlerinin ancak ayırt edebildiği şu yeşil yaratığa... sehpanın üzerindeki bira bardağına ilişmiş dev çekirgeye. Bir kolunu yere sarkıtıyor, boynunu uzatıp yakından bakıyor. Böceğin altüst edici eklemlerini izliyor Hinote. Kımıl kımıl. Kesirsiz bir matematikle savrulan duyargalarında yakın kozmosun bilgisi soğruluyor. Tuhaf kodlarla kendi evrenine sesleniyor çekirge. Sabahın bu saatinde, hem de hiç erinmeden.

Öyle de, işe yetişmek için evden çıkması, metroya varıncaya dek koşması gereken çekirge değil, Hinote. Koşarsa, yirmi geçte trenini yakalayıp üç durak öteye gidebilecek olan da. Sonra metronun kuzey kapısından çıkıp... on dakika yürüyeceğim. Kırmızı tapınak kapısı sol kolumun üzerinde olacakmış, öyle söyledi usta. Ne işim var benim panayırarda, yıllardır adım atmadığım tapınaklarda filan? Vereceği gündeliğin yarısı zaten metroya!... Çok uzak, bulabilecek miyim adresi? Yolu gösteren kızıl fenerler olacak, onları izlerim. Sonra ateş de yakacaklar. Gözümü bağlasalar yanık kokusundan yine bulurum... yok, yok, kaybolmam, bulurum...

Yüksek, kırmızı kapıya varınca altından geçecek, yüz yetmiş iki basamaklı merdiveni üç solukta çıkacak Hinote. Adını bile ezberleyemediği tanrıların evine gelince yol boyunca akan kalabalığı, bahçeye kurulan Dontosai Panayır'ını görecek. Sonra, yakarmak için sıra bekleyenlerin arasına dalması, buzlu yolda düşmeden -bu ayakkabılarla mı? Bu ayakkabılarla!- ustasını bulması gerekecek. Mavi tenteli, sarı şeritli bir şekerçi tezgâhı olmalı, mısırcıyla omletçinin hemen karşısında.

Geldin mi sonunda? Geldim. Elleri iki yanda, eğilip selamlayacak ustasını. Havı dökülmüş bordo kadifeden yüzünü hırsla çevirip ayağıyla elma kutusunu dürtecek usta. Aç şunu! Elmaları çıkar. Iriler sol tarafa! Elmalar bir bir dizilip jelatinler de açılınca, Hinote ile ustası sır olup yokluğa karışacak. Geride kalan dört kocaman el, yirmi kırmızı parmak, panayır boyunca elma şekeri yapıp,... elma şekeri yapıp, yapıp,... şu çubukları öyle batırma dedim! parçalıyorsun elmaları! Yok dinlemeyeceksen, bırak işi!... çok teşekkürler efendim, eh, yumurcağa indirim de yapalım biz, yine gelin!... şerbeti nasıl olmuş usta?... aptal mısın, nesin, kaç kez gösterdim! o kadar meraklıydın da dün neden gelmedin? mesaj gönderdim telefonuna, gel dedim! gel bir bak, öğren nasıl yaptığımı!... buyrun efendim? ne demek, işimiz bu, elbette değiştiririz. elmalar donuyor bu soğukta, bağışlayın. çirak da yeni olunca... usta bu şerbet... olmamış dedim ya! baksana, zehir gibi şeker! boşalt şunu çöpe müşteriler görmeden! lanet olsun, boşalt! sorry, can I get that one?... bu mu? no, the big one... usta!... right at the corner... usta, şu yabancıya bir baksana, büyüklerden diyor, ama anlamadım hangisini istiyor... çekil şöyle, çekil! ben hallederim!... öyle yanki'nin şapkasını başına geçirmekle olmuyor bu işler! dil bilecek kafan yoksa, gösterecek parmağında mı yok! velkam, velkam diyeceksin! parmağınla elmaya dokunup, dis iz, diyeceksin, big kendi... big kendi, big mani! sonra, dis iz mini mini kendi! çiiip, diyeceksin, 150 yen, veri çiiip. öyle işte! önlüğün nerede senin? şapkanı unutuyorsun ama!... geç arka tarafa, öbür kutuyu aç!

Tezgâhın arkasında en üstteki kutuya uzanıp çektiğinde, açılan boşluktan yüzüne çarpan kuru sıcakla donacak Hinote. Yakmışlar işte! Dontosai ateşi. Sonunda yakmışlar! Kutuyu yere bırakacak yavaşça. Elmalar beklesin, ustası da. Orada durup karla ödeşen ateşe, yakaranların soluklarıyla kanlanan alevlere dalacak. Alnında, yanaklarında yalım yalım turuncu, kulağında bir şimdiki zaman ninnisi, panayır yolundan ayrılıp yılın en görkemli ateşine üşüşen yüzleri, ona armağanlar fırlatan asılsız kadınları görecek Hinote... bu tarafa geç, ateşi karşına al, flaş yetmiyor... onları sayısal karelere tıkmaya uğraşan sıska kocalarını... nasıl, iyi mi böyle? tamam, çantayı yere bırak, atar gibi yap şimdi!... ateşin çavlanında yıkanan kızıl gözlü çocuklarını... senin telefonun mu çalan?... dumanın boğduğu isli geçmişlerini... üşüdüm ben, gidelim mi, otoparkın saati de işliyor... ışıklı gelecek düşlerini... iki büyük şeker alın, bir küçük

hediyemiz olsun efendim!... ateşe doğmuş çekirgeler gibi karanlığa sıçrayan kıvılcımları... Hinote-san, getir şu kutuyu artık!... sonra ateşe doğan çekirgeleri... lanet olsun elmalar nerede?... sonra kıvılcımları... Hinote-san!...

El erimi bir sabahı omuzlarında gezinen, sabrı çoktan tükendi. Güneş çekildi, ev gölgeledi. Bugünü şu yeşil yaratığa adayabilirdi aslında Hinote. Bu geceyi. Sonra yarını da. Ama işte, bir çekirge zamanın zokasına direnebilir, Hinote, direnemez. Saat kaç? Cep telefonunu bulabilirse öğrenecek. Patates cipsinin, hazır çorba paketinin altında arıyor. Yok.

Çekirgeye bakıyor yeniden. Kısacık duyargaları havayı kamçılıyor. Daha ne kadar bekler orada, bardağın üstünde? Döndüğünde evde olacak mı? Çekirge bu. Hinote'yi yeniden görmek gibi bir derdi neden olsun. Hem sonra karşısına çıkan şu uyuşuğu genç bir adam değil de ne bileyim, sofanın uzantısı, sehpanın oynak bir parçası sanıyor olamaz mı? Olabilir... de saat kaç? Ayağıyla çevirdiği plastik tabağın altından açık unuttuğu telefonu alıyor, üzerine sıvanmış yağı şortuyla silip minik ekrana bakıyor. İki gündür biriken iletilerden sonuncusunda, Hinote-san, demiş usta, dükkâna gel, dörtte. Şeker pekmezi yapacağım, öğrenirsin. Yarın öğlen işbaşı. Tezgâhın kuruluşunu çalışma saatinden düşerim. Sözleşme için mührünü getir. Mutfak önlüğünü de unutma...

Tren. On yedi dakika sonra. Tıraş yok, üzümlü ekmek yok.

Yeşil yaratığa son kez bakmak için sehpaye yaklaşınca, çekirgenin antenleri daha hızlı savruluyor. Bardağı iki eliyle kavırıyor Hinote. Arka ayaklarına doğru çöküyorsa da kaçmıyor çekirge. Gecedен kalma son yudumu kafasına dikmek için bardağı dudaklarına götürüyor. Gözlerine yaklaştıkça silikleşiyor çekirge. Sendeliyor. Ama kaçmıyor. Önce birayı diptiyor, sonra bardağı bir çırpıda ters çevirip sehpanın üzerine kapatıyor.

Metro kartını, şapkasını alıyor. Evden çıkıyor.

İ M G E K İ T A B E V İ Y A Y I N L A R I

Nadia Fusini
Her Şeyden Çok Ağzını Severdim

Bastırılmaz bir baba sevgisi; neşe, şefkat, tutku.
Ölüme karşı içgüdüsel bir çekim; acı ve çelişki dolu bir yaşam bağı.

160 Sayfa
8 YTL

Türkçesi: Dilek Peçenek

